

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/4/2017-160 zo 14. júna 2021, proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 10C/4/2017-209 zo 16. februára 2022, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/46/2022-219, 5Co/53/2022 z 26. apríla 2022 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/181/2022 z 29. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. augusta 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2, ako aj čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Žiadajú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil konajúcim súdom na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol v celom rozsahu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal zaplataenia nemajetkovej ujmy proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie a súčasne návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

4. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty zamietol. Sťažovateľ svoj návrh zdôvodnil svojím pobytom v zahraničí od 17. júla 2021 do 22. augusta 2021, keď v čase jeho neprítomnosti 28. júla 2021 prevzala rozsudok okresného súdu na pošte jeho manželka. Okresný súd uviedol, že sťažovateľ nenamietal, že zásielka bola nesprávne vydaná jeho manželke a nemá ani za preukázané, že poštový podnik nemohol doručiť zásielku manželke sťažovateľa (na základe splnomocnenia). Pobyt sťažovateľa v zahraničí nepovažoval za ospravedlniteľný dôvod v zmysle § 122 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Sťažovateľ bol 14. júna 2021 prítomný na pojednávaní, na ktorom bol rozsudok vyhlásený, bol si teda vedomý, že mu bude doručovaný.

5. Aj proti tomuto uzneseniu okresného súdu (napriek poučeniu o nemožnosti sa odvolať) sťažovateľ podal odvolanie.

6. Krajský súd obe podané odvolania (proti rozsudku aj proti uzneseniu) napadnutým uznesením odmietol. Vo vzťahu k odvolaniu proti rozsudku okresného súdu poukázal na právoplatnosť uznesenia o zamietnutí návrhu sťažovateľa na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a na pätnásťdňovú lehotu na podanie odvolanie podľa § 362 ods. 1 CSP, a odmietol ho ako oneskorene podané. Odvolanie proti uzneseniu okresného súdu krajský súd odmietol, keďže bolo podané proti uzneseniu, proti ktorému Civilný sporový poriadok odvolanie nepripúšťa [§ 386 písm. c) CSP].

7. Dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol. Dovolanie proti výroku II napadnutého uznesenia krajského súdu (odmietnutie odvolania proti uzneseniu okresného súdu) považoval za neprípustné v zmysle § 447 písm. c) CSP, v časti proti výroku III napadnutého uznesenia krajského súdu (o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania žalovanej) za neprípustné podľa § 447 písm. b) CSP a v ostatnej časti (výrok I o odmietnutí odvolania proti rozsudku okresného súdu) vyhodnotil dovolanie ako prípustné, ale nedôvodné. Preto dovolanie ako celok zamietol podľa § 448 CSP. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. júna 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti možno vyvodit' tieto konkrétne námietky sťažovateľov. K doručovaniu rozsudku okresného súdu uvádzajú, že sťažovateľ sa od 17. júla 2021 do 22. augusta 2021 nachádzal v zahraničí. Rozsudok bol 28. júla 2021 chybné doručený sťažovateľke (manželke sťažovateľa), ktorá mu neotvorenú zásielku odovzdala až po jeho návrate 22. augusta 2021, preto podľa ich názoru začala lehota na podanie odvolania proti tomuto rozsudku plynúť až 23. augusta 2021. Sťažovateľ preto nepodal odvolanie oneskorene, v jeho prípade išlo o ospravedlniteľný dôvod, keďže súdy nemali jeho pobyt v zahraničí vyhodnotiť ako dovolenku, ale ako liečebný pobyt. A to aj bez prípadnej žiadosti o ospravedlnenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Nesprávny postup poštového podniku nemôže ísť na ťarchu účastníka konania a nemôže ani zakladať zákonnú fikciu doručenia. Okresný súd v napadnutom uznesení vyslovil názor, že sťažovateľka mala sťažovateľa informovať o doručenom rozsudku a z uvedeného vyvodzujú presvedčenie o porušení čl. 22 ústavy.

9. V ústavnej sťažnosti sťažovateľa zároveň prezentujú aj argumentáciu, podľa ktorej sťažovateľ vlastne vôbec nežiadal o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti napadnutému

rozsudku okresného súdu, ale proti rozsudku okresného súdu č. k. 10C/10/2019-101 zo 7. júna 2021, čo jednoznačne vyplýva z textu ním podaného odvolania. Okresný súd v napadnutom uznesení vkladal sťažovateľovi do úst to, čo nikdy netvrdil, a rozhodol na základe vlastných fabulácií. Najvyšší súd sa preto dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci a svoje uznesenie odôvodnil arbitrárne, keď uviedol, že sťažovateľ podal návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že sťažovateľ tvrdil len to, že bol poštou uvedený do omylu.

10. Okrem uvedeného okresnému súdu vytykajú, že zneužitím práva nepripustil proti napadnutému uzneseniu odvolanie, že nedoručením návrhu žalovanej na spojenie konania mal okresný súd porušiť ich právo na kontradiktórne konanie, že predmetný rozsudok nebol účinne doručený sťažovateľovi do vlastných rúk ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti, že najvyšší súd sa nevysporiadal s otázkami týkajúcimi sa rozhodnutia vo veci samej (zamietnutia žaloby sťažovateľa).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažovatelia namietajú porušenie svojich v bode 1 tohto uznesenia označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov najmä z dôvodu nesúhlasu so zamietnutím žaloby sťažovateľa, ako aj z dôvodu podľa ich názoru nesprávneho vyhodnotenia odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu ako oneskorene podaného.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všetky náležitosti ústavnej sťažnosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky:

13. Uplatnenie právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti si nevyhnutne vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkovane dotknutý na svojich základných právach a slobodách. K porušeniu práv alebo slobôd sťažovateľa pritom môže dôjsť na podklade právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iným zásahom spravidla v konaní, v ktorom bol sťažovateľ účastníkom (resp. stranou). Výnimku predstavuje situácia, ak sťažovateľ nebol účastníkom konania, ale ním mal byť (k tomu pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 108/2010 vo veci domáhania sa sťažovateľa priznania postavenia účastníka správneho konania).

14. Z vyžiadaného spisu Mestského súdu Bratislava IV (predtým okresného súdu) sp. zn. B1-10C/4/2017 (predtým 10C/4/2017) ústavný súd považoval za jednoznačne preukázané, že sťažovateľka nebola stranou sporu prebiehajúceho výlučne medzi sťažovateľom a žalovanou.

15. Napriek presvedčeniu sťažovateľov na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sťažovateľku spomenul.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť smerujúcu proti všetkým rozhodnutiam všeobecných súdov sťažovateľka podala ako osoba, ktorá

nie je oprávnenou na jej podanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu:

17. Jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 589/2017, I. ÚS 122/2019).

18. V posudzovanej veci je zrejmé, že sťažovateľ napriek tomu, že bol napadnutým uznesením okresného súdu poučený, že proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty nie je odvolanie prípustné, podal odvolanie. Krajský súd jeho odvolanie ako neprípustné v zmysle Civilného sporového poriadku odmietol. Sťažovateľ následne podal aj dovolanie proti tomuto výroku uznesenia krajského súdu, avšak dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu v tejto časti ako procesne neprípustné odmietnuté.

19. Ústavný súd z verejne dostupného Registra doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí zistil, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 14. marca 2022. Pokiaľ sťažovateľ odvodzuje lehotu na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ústavný súd uvádza, že táto konštrukcia je mylná.

20. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 2. augusta 2024, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu.

21. Opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť ústavnej sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po ktorého podaní sa rozvinú procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 547/2012, II. ÚS 198/2020). Neprípustné dovolanie (ani odvolanie) nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018).

22. Uvedené závery by vzhľadom na obdobné rozhodnutie v jeho vlastnej veci (II. ÚS 417/2020) mali byť sťažovateľovi známe.

23. Na základe uvedeného ústavnému súde pri predbežnom prerokovaní nezostala iná možnosť len odmietnuť túto časť ústavnej sťažnosti namietajúcu porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

III.3. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu:

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu, ústavný súd uvádza, že ich preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

25. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sťažovateľ mal možnosť proti predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok, čo aj urobil, avšak po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v dôsledku čoho krajský súd svojím uznesením sťažovateľom podané odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Proti uzneseniu krajského súdu využil dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok a jeho námietky preskúmal najvyšší súd ako súd dovolací (aj vecne, keďže dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením zamietol) a dal na ne odpoveď.

26. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu, ako aj proti uzneseniu krajského súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

27. V úvode tejto časti odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd považuje za potrebné opätovne (porovnaj napr. I. ÚS 223/2022 k ústavnej sťažnosti sťažovateľky) sa vyjadriť ku kvalite podanej ústavnej sťažnosti, ktorá má napriek deklarovanému právnemu zastúpeniu v konaní pred ústavným súdom laický, nezrozumiteľný a z odborného hľadiska neprínosný charakter. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že účel § 34 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého musí byť sťažovateľ v celom konaní zastúpený advokátom, nemôže byť naplnený samotným odtlačkom pečiatky advokáta v závere ústavnej sťažnosti a jej odoslaním prostredníctvom tohto advokáta.

28. Osobitosti konania pred ústavným súdom a najmä dôležitosť vecí, ktoré sa posudzujú v konaniach pred ústavným súdom, si vyžadujú profesionálnu pomoc. Zastúpenie navrhovateľa advokátom so všetkými právami a povinnosťami, ktoré mu vyplývajú zo zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, by malo zabezpečiť splnenie týchto formálnych a ďalších náležitostí návrhu na začatie konania.

29. V kontexte takto prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevylučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom.

30. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

31. Ústavný súd sa tak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia dovolania sťažovateľa. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

32. V prvom rade sa ústavný súd oboznámil s dovolaním sťažovateľa proti celému uzneseniu krajského súdu (výroky I až III) podaného z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, v ktorom sťažovateľ okrem námietok smerujúcich proti zamietnutiu jeho žaloby (teda proti rozhodnutiu vo veci samej) uviedol, že pochybením pošty ██████ došlo k vadnému doručeniu rozsudku okresného súdu manželke sťažovateľa napriek tomu, že mal dojednané predĺženie odbernej lehoty na zásielky do 23. augusta 2021. Vinou poštového podniku nemôže byť ukrátený na lehote na podanie odvolania. Sťažovateľ namietal aj nedostatočné odôvodnenie uznesenia krajského súdu.

33. K odmietnutiu odvolania proti uzneseniu okresného súdu (výrok II uznesenia krajského súdu) najvyšší súd uviedol, že Civilný sporový poriadok v zásade odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie ako forme rozhodnutia nepripúšťa s výnimkou taxatívne vymedzených prípadov podľa § 357 písm. a) až o) CSP. Uznesenie o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty sa v tomto výpočte nenachádza, preto nemal krajský súd inú možnosť než odvolanie proti tomuto uzneseniu odmietnuť.

34. Najvyšší súd námietku nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v odmietnutí odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu (výrok I uznesenia krajského súdu) ako oneskorene podaného vecne preskúmal. Po zohľadnení listinného doručenia rozsudku sťažovateľovi 28. júla 2021 (č. l. 174 spisu), uplynutia zákonnej lehoty 12. augusta 2021 a podania odvolania 6. septembra 2021 (bod 17 napadnutého uznesenia) sa vyjadril k sťažovateľom namietanému vadnému doručovaniu rozsudku jeho manželke, konkrétne k námietke pochybenia poštového doručovateľa, ktorý napriek zriadeniu služby predĺženie odbernej lehoty do 23. augusta 2021 doručoval rozsudok manželke sťažovateľa. Uviedol, že predĺženie odbernej lehoty nie je v zmysle poštovních podmienok možné pri úradných zásielkach, ktorou je aj predmetný rozsudok (bod 18.4. napadnutého uznesenia). Najvyšší súd teda nedospel k záveru o porušení práva sťažovateľa na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

35. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sa najvyšší súd zaoberal námietkou o nepreskúmateľnosti uznesenia krajského súdu.

36. Odôvodnenie napadnutého uznesenia tak podľa ústavného súdu poskytlo sťažovateľovi dostatočné a ústavne konformné odpovede na ním v dovolaní uplatnené námietky. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne

neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces.

37. V súvislosti s námietkami sťažovateľa, ktoré v ústavnej sťažnosti formuloval nad rámec uplatnených dovolacích námietok, ústavný súd uvádza, že s námietkami, ktoré sťažovateľ po prvýkrát vzniesol až v konaní o ústavnej sťažnosti a ktoré sa v dovolaní nenachádzali, sa najvyšší súd ani nemal možnosť v napadnutom uznesení vysporiadať.

38. Ak sťažovatelia v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatnili v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohli predniesť, avšak nepredniesli v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavná sťažnosť je podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 95/2023, IV. ÚS 588/2023) v tejto časti neprípustná. Ústavný súd nemôže rozhodnúť o námietke sťažovateľa uplatnenej až v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, že takúto námietku mohol uplatniť v napadnutom konaní pred všeobecnými súdmi (tzv. materiálna neprípustnosť ústavnej sťažnosti).

39. Základ pre rozhodovanie ústavného súdu je urobený už predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou orgánu verejnej moci (napr. Vernarský, M. Ústavná sťažnosť a opravné prostriedky v civilnom procese. *Justičná revue*, roč. 68, č. 3/2016, s. 248). Princíp subsidiarity zasahuje aj do argumentačnej (vecnej) časti ústavnej sťažnosti a sťažovateľ je povinný podľa judikatúry ústavného súdu uplatniť v konaniach predchádzajúcich ústavnej sťažnosti rovnakú argumentáciu, ako uplatňuje v návrhu na konanie o ústavnej sťažnosti. Uvedené je zároveň aj vyjadrením zásady sebaobmedzenia a minimalizácie zásahov ústavného súdu do činnosti všeobecných súdov (IV. ÚS 303/04). Ústavný súd má tak kompetenciu zasiahnuť, len keď všeobecné súdy v rámci konania poskytnutému sťažovateľovi zlyhajú.

40. Ústavný súd len dopĺňa, že najvyšší súd nepochybil, ak sa nezaoberal ani prípadnými námietkami smerujúcimi proti rozhodnutiu vo veci samej, keďže zamietnutie žaloby sťažovateľa nebolo predmetom konania pred krajským súdom, ktorého uznesenie najvyšší súd preskúmaval na základe podaného dovolania.

41. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti v rozsahu namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Zamietnutie dovolania napadnutým uznesením najvyššieho súdu samo osebe nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy (obdobne IV. ÚS 1/2012, II. ÚS 410/2016), resp. podľa čl. 36 ods. 3 listiny. Z argumentácie sťažovateľa zároveň zjavne vyplýva, že k porušeniu tohto práva malo dôjsť v zásade z rovnakých dôvodov, ako k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností v prípade, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemožno reálne uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, resp. 36 ods. 3 listiny.

43. Napriek tomu, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhoval vysloviť porušenie aj svojich práv podľa čl. 46 ods. 4 ústavy (v zmysle ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej

ochrane ustanoví zákon) a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, akákoľvek sťažnostná argumentácia (mimo petitu ústavnej sťažnosti) vo vzťahu k tomuto porušeniu absentuje.

44. Ústavný súd nenachádza medzi sťažovateľom namietaným porušením práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (z obsahu ústavnej sťažnosti možno usudzovať, že v rozsahu práva na ochranu listového tajomstva) a napadnutým uznesením najvyššieho súdu žiadnu súvislosť.

45. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že ide o základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nie sú samostatne uplatniteľné v konaní o ústavnej sťažnosti. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže nebolo zistené porušenie sťažovateľom označených základných práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

46. Sťažovateľom označený čl. 13 dohovoru sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľa zaručeného ustanoveniami dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

47. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti aj v rozsahu namietaného porušenia práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 3. čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

48. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberat' sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu